

Munkáskórusaink reflektortényben

Tizenharmadik alkalommal rendezték meg vasárnap a Komárom megyei munkás-énekkarok találkozóját. Az oroszlányi Ady Filmszínház környékén, az előcsarnokban, a nézőtéren, fenn a pódiumon ünnepi öltözött, ünnepélyes hangulatú embereket láthattunk. Örömnép volt. S örömet csak erősítette, hogy az igényes felkészülésről tanúságot tevő kórusok gondos szervezésben lebonyolított fesztivál keretei között lephettek a reflektorfénybe.

A találkozó hangulatába ez is beletartozott: a fellépés izgalmával küzdve is jutott energia arra, hogy az ismerősök mosolyogva köszöntsék egymást, szót váltsanak. És sokan voltak itt ismerősök. A munkás dalkultúra nemes hagyományai ebben is tovább élnek. A dal szeretete sokszor megfogalmazhatatlanul juttatja esztétikai élvezetbe a kórusok tagjait és a közönséget. Mindemellett a dal eszköz is arra, hogy ember és ember egymáshoz megértéssel közeledjen, közösségbe illeszkedjen.

A munkásénekkarok találkozóját a Szakszervezetek Megyei Tanácsa szervezésében bonyolítják le. A tizenharmadik seregszemlét délután három órakor Moharos Józsefné, az SZMT elnökségének tagja, a Pedagógusok Szakszervezete megyei bizottságának titkára nyitotta meg. Sorra-rendre léptek dobogóra az együttesek, az esztergomi Labor Műszeripari Művek Ba-

lassa Bálint Énekkara, Szabó Tibor vezényletével, a sárisápi Sziklai Sándor Művelődési Ház Énekkara, Gajdár László vezetésével, a KISZÖV esztergomi Monteverdi Kamarakórusa, élén Hunyadi Zoltánnal, a tokodaltáró; Bányász Énekkar, amelynek vezetője Pálincás József, majd a tatabányai Bányász Vegyeskar, Ugrin Gábor irányításával. A KISZÖV tatabányai énekkarát Szilaj Gyula vezényelte, az esztergomi Tanítóképző Intézet Nőkara élén ismét Hunyadi Zoltánt köszönthettük; a Szövetkezetek tatabányai Egressy Énekkara (kórusvezető: Baranyi József) után az oroszlányi Petőfi Művelődési Központ Énekkara zárta a sort (az együttest Nagy István irányítja). A komáromi Járási Pedagógus Énekkar — technikai okok miatt — nem tudott részt venni a találkozón.

Érdemes lenne egyszer a zenei szakember szemével körképet rajzolni kórusmozgalmunk helyzetéről. Jelenleg, úgy véljük, jól állunk. Vannak országosan is rangot kivívott együttesek, nemegyszer lépnek a rádió mikrofonja elé is Komárom megyeiek, a csoportok belső munkája általában megfelelő. A néhol észlelhető gyengeségeket is szinte feledteti az, hogy ezek a műkedvelő együttesek olyan nemes célok szolgálatát vállalták és végzik nagy lelkiismeretességgel, mint a munkás-kultúra hagyományainak ápolása. (Érdemes lenne per-

sze aztán arról is szólni: néhol a lelkesültség a kórusmunkához megvan, valamit azonban hiányzik, hol a szervező erő gyengesége, hol más — vannak hát e mozgalomnak még rejtett tartalékai.)

Széles skálán mozognak énekkaraink: műsoraikban egyként szerepelnek magyar és más népdalok, mozgalmi dalok, Kodály és más korunkbeli szerzők művei, de úgyszintén a klasszikus kórusmuzsika reprezentánsai is. Egészében tehát nem jellemző a mozgalomra a repertoár beszűkülése, noha némely együttes talán nem él minden lehetőségével. Ami évről évre örvedetesen megmutatkozik: ezek a kórusok őrzik a mozgalmi dalok fényét.

A tizenharmadik találkozó állomás a kórusok életében. Bármiféle rangsor megállapítása nélkül — hiszen a fesztiválnak nem ez a célja, — viszonyíthatnak az együttesek, felmérhetik, megyei egészben nézve, hol is tartanak. Nemcsak azok számára fontos ez, akik lassan jutnak el az ország más részeiben való szerepléshez, hanem mindenkinek. Nem lehet úgy igazán értékes a mozgalom, ha nincsen megyei vetülete. Komárom megyében viszont a kórustalálkozó rangját az is adja, hogy megfizető feladat azon résztvenni, tanúskodni a mozgalom céljait vállaló elkötelezettségről. Vasárnap meggyőző tanúságot tettek erről énekkaraink az oroszlányi szemlén. (is)